

които сега вече изсъхнали; очевидно че градътъ представлява само една малка частъ отъ своето обикновено оживление. Така трѣба да мислимъ споредъ множеството затворени дюкани и съвършено опразнени къщи. Не весело глѣдаха и жителитѣ на Севлиево, на които ако не отъ тукъ, то отъ тамъ могло да дойде нѣкое нещастие, и като го очаквахъ тѣ всички до единъ ходѣха съ орѣжне въ рѣцѣ или на полятъ. Тѣжни мисли сѣ минували прѣзъ умътъ имъ и не се радваха даже като глѣдаха заробенитѣ башибозуци, които доброволницитѣ — българе влачаха изъ разни мѣста да ги испращатъ въ тъмницата що се намираше при полицията. Тѣ като че си мислеха — а да не паднемъ ние пакъ въ тѣхнитѣ рѣцѣ; тогасъ бога-ми, ще стане по-злѣ, отъ колкото напредъ е бивало.

Турскитѣ къщи, оставени отъ жителитѣ, бѣха разорени, но само отъ вѣтрѣ — а стѣнитѣ и покривитѣ останали небухнати. Сѣщо така и въ джамитѣ азъ намѣрихъ всичко испотрошено, очевидно съ намѣрение; скръбно впечатление ти остава винаги когато глѣдашъ че хора сѣ разрушили това, което другитѣ така старателно сѣ правили: въ настоящия случай то бѣше още по-неприятно, понеже разрушителитѣ бѣха не варваритѣ-турци, но отмѣстители-българе. Не бѣше ли по-добрѣ да се оставятъ подобни дѣла само на първитѣ, а да имъ не подражаватъ. Впрочемъ, понятна е и голѣмата степенъ злоба, която е пламтяла въ много-страданитѣ сърца на Българитѣ, тая злоба която сега намѣрила възможность да се покаже и издѣзва като набрано електричество.